

Plan Odnowy Miejscowości Łąkorz na lata 2021-2027

Przewodniczący Rady Gminy

Kazimierz Zalewski

Spis treści	2
Wstęp	3
1. Charakterystyka miejscowości Łąkorz	3
1.1. Położenie	3
1.2. Przynależność administracyjna	3
1.3. Powierzchnia	4
1.4. Liczba ludności	4
1.5. Historia Łąkorza	4
2. Inwentaryzacja zasobów służących odnowie miejscowości	6
2.1. Zasoby przyrodnicze	6
2.2. Infrastruktura społeczna	8
2.3. Infrastruktura techniczna	8
2.4. Gospodarka i rolnictwo	8
3. Analiza SWOT	9
3.1. Mocne strony	10
3.2. Słabe strony	10
3.3. Szanse	10
3.4. Zagrożenia	10
4. Planowane kierunki rozwoju	10
4.1. Wizja rozwoju wsi	10
4.2. Cele strategiczne i działania	11
4.3. Źródła finansowania i planowanych harmonogram przedsięwzięć	11
5. System wdrażania i monitoringu	11
6. Podsumowanie	11

Wstęp

Plan Odnowy Miejscowości Łąkorz jest dokumentem planistycznym o charakterze operacyjnym, który opisuje planowane przedsięwzięcia samorządu gminnego oraz mieszkańców miejscowości na lata 2021-2027 współfinansowane ze środków zewnętrznych, w tym z Unii Europejskiej i budżetu państwa. Plan został poddany konsultacjom społecznym poprzez przedstawienie go do zaopiniowania i zatwierdzenia Radzie Sołeckiej. Dokument został wdrożony Uchwałą Rady Gminy Biskupiec.

Plan Odnowy Miejscowości obejmuje w szczególności charakterystykę miejscowości, inwentaryzację zasobów, analizę mocnych i słabych stron i perspektywę rozwoju oraz opis planowanych przedsięwzięć. Plan będzie aktualizowany i rozszerzany o zapisy dotyczące inwestycji, dla których gmina będzie starała się o środki zewnętrzne.

1. Charakterystyka miejscowości

1.1 Położenie

Miejscowość Łąkorz położona jest w północno-wschodniej części Polski, w północno-zachodniej części województwa warmińsko-mazurskiego.

POŁOŻENIE MIEJSCOWOŚCI ŁĄKORZ W GMINIE BISKUPIEC

1.2 Przynależność administracyjna

Łąkorza jest jedną z 27 miejscowości wchodzących w skład gminy Biskupiec. Do 1998 roku miejscowość jak i cała gmina administracyjnie należały do województwa toruńskiego.

Obecnie przynależność administracyjna przedstawia się następująco:

MIEJSCOWOŚĆ: ŁĄKORZ

GMINA: BISKUPIEC

POWIAT: NOWOMIEJSKI

WOJEWÓDZTWO: WARMIŃSKO-MAZURSKIE

1.3. Powierzchnia

Łąkorz obejmuje powierzchnię 4937,3447 ha w tym między innymi:

- łąki i pastwiska- 217,2769 ha
- lasy-3094,2574 ha
- grunty orne- 1500,6848 ha
- zabudowa- 61,6618 ha
- drogi – 63,4638ha

1.4. Liczba ludności

Liczba mieszkańców wg. Stanu na dzień 31.12.2020r. wynosiła 765. Struktura wiekowa została przedstawiona w poniższej tabeli:

Miejscowość	kobiety w wieku			mężczyźni w wieku		
	Do 17 r. ż	18-59	Pow. 60 r. ż	Do 17 r. ż	18-64	Pow. 65 r. ż
Łąkorz	77	194	106	76	260	52

Z powyższych danych wynika, że większość osób zamieszkujących Łąkorz jest: w wieku produkcyjnym, wchodzącym na rynek pracy. Dlatego też jednym z podstawowych kierunków działań powinno być dążenie do podnoszenia jakości zasobów ludzkich na terenach wiejskich, poprzez zwiększenie szans młodych ludzi na zdobycie dobrego wykształcenia, adekwatnego do potrzeb rynku pracy. Inwestycje w kapitał ludzki wpłyną na zmniejszenie liczby migracji ludności w poszukiwaniu zatrudnienia, zarówno tej krajowej jak i zagranicznej.

1.5. Historia Łąkorza

Miejscowość występowała w źródłach pod nazwami: Linker, Alde Linkor, Lynkorn, Grosse Linker, Lonkorsz, Lonkorz. Nazwy miejscowości występujące w XVI wieku : Lynkorn, Linker i Longkorn uważać należy za akomodację językową. Nazwa wsi pochodzi prawdopodobnie od słów łąki i orka.

Wieś powstała w średniowieczu, prawdopodobnie w pierwszej połowie XIV w. Niestety, nie zachował się dokument lokacyjny, dlatego nie można ustalić dokładnej daty jej początków. Pierwsze wzmianki o terenach zamieszkałych w pobliżu wsi Łąkorz pochodzą jeszcze z czasów epoki rzymskiej (0 – 400 n.e.). Z tego okresu znaleziono pod Łąkorzem dwie monety rzymskie: Antoniusa Piusa (131- 161 r. n.e.) i jego żony Faustyny († 141). Według wszelkiego prawdopodobieństwa na początku nowej ery główne szlaki handlowe przebiegały przez teren dzisiejszego powiatu nowomiejskiego, w tym również przez tereny Łąkorza. W średniowieczu wieś Łąkorz była własnością zakonu krzyżackiego i należała pod względem administracyjnym do komturstwa radzyńskiego. Pierwsza wzmianka w źródłach pochodzi dopiero z czasów wojny polsko – krzyżackiej w 1414 r. Wieś liczyła wtedy 67 łanów i w wyniku wojny poniosła szkody wycenione na cztery grzywny. Inne źródło wspomina, iż w 1439 r. wielki mistrz Paweł Rusdorf nadał Januszowi Kaschlo siedem łanów ziemi opustoszałych w Łąkorzu. Po 1466 r. Łąkorz stał się własnością Królestwa Polskiego i pod względem

administracyjnym należał do starostwa radzyńskiego.

W 1880 roku do Łąkorza należały 4892 morgi ziemi, 64 domy mieszkalne, we wsi mieszkało 625 ludzi, w tym 534 katolików i 91 ewangelików.

Kościół pod wezwaniem Świętego Mikołaja i parafia Łąkorz pochodzą prawdopodobnie z 1400 roku. W drugiej połowie XVI wieku parafia obejmowała miejscowości Łąkorz i Łąkorek. W 1608 roku dzierżawca dóbr w Łąkorzu Samuel Łaski sprawił nowy ołtarz oraz przybory do nabożeństwa w kościele. W wyniku zniszczeń w czasie wojen szwedzkich parafia Łąkorz stała się filią parafii w Lipinkach. W 1695 roku kościół odnowiono i w takiej formie istnieje do dziś. W XVII wieku do parafii należały wsie: Łąkorz, Łąkorek, Wielgrób, Iwanki, Robotno, Partęczyny, Ładnówko, Przybyszewo, Głowin, Wronki, Rosochy, Mieliwo, Sosno, Koń, Gaj, Borki, Mrowisko i Ciche. W XVII w., mimo nowego kościoła, parafia Łąkorz staje się filią kolejnych parafii: Lipinki, Ostrowite, [Skarlin](#). Od 1899 r. Łąkorz został odrębnym obwodem duszpasterskim, a 9 lutego 1914 r. na powrót erygowano samodzielną parafię.

W Łąkorzu na przełomie XIX i XX wieku istniała również parafia ewangelicka. Kościół ewangelicki w Łąkorzu powstał w 1830 roku. Po II wojnie światowej, wskutek znikomej liczby ewangelików, kościół został ostatecznie rozebrany w 1966 roku. Część wyposażenia kościoła zostało przekazane parafii Lipinki i katolickiej parafii w Łąkorzu. Nieopodal wsi znajduje się cmentarz ewangelicki z II połowy XIX wieku.

W latach 1759-1771 istniało starostwo łąkorskie, mieszczące się w posesji Państwa Czapskich w pobliżu pustkowie Zacharczyzna, należącego do wsi Rywałd (obecnie Rywałdzik).

Pierwsze wzmianki o szkole w Łąkorzu pochodzą z 1600 roku. Była to katolicka szkoła przykościelna prowadzona przez proboszcza, po 1706 roku z powodu braku nauczyciela zawieszono jej działalność. Szkołę katolicką otwarto ponownie w pierwszej połowie XIX wieku, w roku 1866 powstała także szkoła ewangelicka. Obie szkoły działały w prywatnych pomieszczeniach Juliana Urlickiego. Działający do dnia dzisiejszego budynek szkoły powstał w 1880 roku, gdzie także obie szkoły działały razem. Po odzyskaniu przez Polskę niepodległości, w 1920 roku zlikwidowana została szkoła ewangelicka, a jej pomieszczenia przekazano szkole katolickiej.

Wg danych z roku 1928, w Łąkorzu funkcjonowała czteroklasowa (czterozbowa) szkoła katolicka w której uczyło 4 nauczycieli. Do szkoły uczęszczało 160 dzieci katolickich. W 1939 roku funkcjonowała szkoła trzeciego stopnia (nazewnictwo wprowadzone reformą szkolnictwa w II RP) z 5 nauczycielami. Uczęszczało w tym okresie do niej 237 dzieci.

Dnia 8 czerwca 1921 roku przez Łąkorz przejeżdżał Naczelnik Państwa Polskiego Józef Piłsudski, który podczas podróży na krótko zatrzymał się we wsi. Naczelnika Państwa witał ówczesny proboszcz parafii Paweł Dunajski wraz z parafianami.

W czasie II wojny światowej 1939 – 1945 r. we wsi Łąkorz zginęło 87 osób narodowości polskiej. Na podstawie informacji zebranych przez Tadeusza Ferschke, pochodzącego z Łąkorza, ustalono nazwiska i okoliczności śmierci tych osób. Ich nazwiska zostały upamiętnione na tablicy umieszczonej przy ścianie południowej nawy, na zewnątrz kościoła w Łąkorzu. W walce z niemieckim okupantem jesienią 1939 r. żołnierską śmiercią zginęło dziewięć osób, w obozach koncentracyjnych również dziewięć osób. Spośród wcielonych do Wehrmachtu Polaków należących do tzw. III grupy niemieckiej (DVL) na wojnie zginęło 17 osób. Kazimierz Wrzosek zginął jako żołnierz Armii Krajowej.

Okropnego mordu polskich robotników leśnych w osadzie Białe (4 km na wschód od Łąkorza) dokonała grupa Ukraińców – własowców 07.02.1945 r.. Robotnicy Ci z rodzinami zamieszkiwali w należącej do nadleśnictwa Łąkorz domu nad jeziorem Białe. W styczniu 1945 r. w okolicznych lasach ukrywała się grupa własowców z Jagdkommando z Brodnicy, wykorzystywana w ostatnich miesiącach okupacji hitlerowskiej do tropienia i likwidacji grup polskiego podziemia oraz polsko – radzieckiej spadochronowej grupy rozpoznawczo – dywersyjnej „Pomorze”, wspieranej przez miejscową ludność. Ci własowcy u robotników leśnych pozostawili ранego kolegę i sami schronili się w lesie. Wojsko sowieckie po wkroczeniu do Łąkorza 28.01.1945 r.

penetrując teren natknęło się na pozostawionego u robotników leśnych rannego Ukraińca. Zabrano go i podobno zastrzelono. Dowiedziawszy się o tym fakcie własowcy 07.02.1945 r. z zemsty za wydanie rannego Ukraińca Rosjanom wymordowali 13 mieszkańców domu. Ocalały tylko dwie osoby. Zamordowano m.in. rodziny: Jabłońskich (4 osoby), Smolińskich (4 osoby), Godzińskich (3 osoby), wśród nich pięć kobiet i czworo dzieci – najmłodsze miało 7 lat. Najstarszy Józef Godziński, miał 76 lat. Wszystkich pochowano we wspólnej mogile na cmentarzu parafialnym w Łąkorzu. Miejsce tragedii obecnie upamiętnione jest metalowym krzyżem.

Na terenie miejscowości znajduje się Muzeum Lokalne w Łąkorzu, powstałe w 1995 roku z inicjatywy Pana Jana Ostrowskiego. Przy budynku Muzeum (drewniana chata z I połowy XIX wieku) funkcjonuje budynek Starej Kuźni, a przy domu pana Jana, skansen starych maszyn rolniczych. Chata, wpisana do rejestru zabytków, znajduje się pod opieką Stowarzyszenia Ochrony Przyrody i Dziedzictwa Kulturowego. Stowarzyszenie sprawuje również opiekę nad starym wiatrakiem typu holender, znajdującym się na terenie miejscowości.

W okresie 1807-1815 Łąkorz znalazł się w Księstwie Warszawskim, następnie aż do uzyskania przez Polskę niepodległości znajdował się pod zaborem pruskim.

W latach 1934-1954 istniała Gmina Łąkorz utworzona na podstawie ustawy scaleniowej z 1934r. W latach 1975-1998 miejscowość administracyjnie należała do woj. toruńskiego.

2. Inwentaryzacja zasobów służących odnowie miejscowości

2.1. Zasoby przyrodnicze

Rzeźba terenu

Krajobraz terenu gminy został w głównej mierze ukształtowany przez lodowiec podczas ostatniego zlodowacenia. Jest on mocno zróżnicowany dzięki występowaniu kilku rodzajów form. Najszerzej występuje tzw. wysoczyzna morenowa typu falistego - w północnej i środkowej części gminy (szeroki pas od jeziora Karaś do jeziora Prątnia). Kolejne formy, wzgórza i pagórki morenowe, występują w ciągach m. in. między Wonną i Szwarcenowem, Słupnicą i Wielką Tymawą, Lipinkami i Rywałdzikiem. Wysokości względne wzgórz wynoszą na ogół do 10 m, maksymalnie do 20 m (w okolicach Lipinek). Na terenie gminy występują również tzw. ozy i kemy - pierwsze w okolicach Mierzyna, na zachód od Sumina oraz na północ od Wielkiej Tymawy, drugie w rejonie Sumina, Łąkorka, Wonny i Szwarcenowa. Południową i południowo-wschodnią część gminy zajmuje tzw. równina sandrowa. Licznie reprezentowane są w krajobrazie rynny, ułożone w większości południkowo (wiele jezior rynnowych). Równoleżnikowo natomiast ułożone są rzeki: Gać, Osa, Młynówka i Struga Laki. Najwyższy punkt na terenie gminy- Góra Szwedzka, ma wysokość 121,3m n.p.m. (położona jest pomiędzy Szwarcenowem a Wonną), najniżej położony - o wysokości ok. 62 m n.p.m. znajduje się w dolinie Osy u jej ujścia do jeziora Płowęż.

Zasoby leśne

Lasy zajmujące 6311 ha, w czym 5776 ha to lasy państwowe, 528 ha -prywatne, a 7 ha – komunalne. W całości stanowią około 26% powierzchni gminy (dla porównania, średnia dla województwa warmińsko-mazurskiego wynosi 29%). Większość z nich skupiona jest we wschodniej części gminy. Dominującym gatunkiem drzewostanu jest sosna, pozostałe gatunki o następnym w kolejności częstotliwości występowania to brzoza i olsza. Średni wiek drzewostanu wynosi: dla lasów państwowych 60 lat, lasów prywatnych 30 lat, lasów komunalnych 50 lat (na podstawie danych z Urzędu Gminy). Ilość pozyskanego drewna szacuje się na około 20 tyś. m³ rocznie. Roczna produkcja tarcicy wynosi około 25 tyś. m rocznie - dane dotyczą tartaku w miejscowości Krotoszyny (jedyne tartak na terenie gminy - dane za rok 1999).

Zasoby wodne

Na terenie gminy znajduje się wiele jezior o małej powierzchni - poniżej 1 ha. Są to na ogół tzw. oczka, i często występują w skupiskach. Jezior o powierzchni powyżej 1 ha naliczono 31, z czego największe przedstawia

tabela 11. Kilka z większych jezior tylko częściowo leży w granicach gminy - pozostała część przynależy do gmin sąsiednich. Kolejne jeziora: Trupel (o powierzchni 278,4 ha), Dłużek i Wielkie Partęczyny przylegają do granic gminy, jednak w całości leżą na terenie sąsiednich gmin.

Przez teren gminy przepływa kilka rzek. Największą z nich jest Osa, której dorzecze obejmuje zdecydowaną większość obszaru. Rzeka przepływa przez graniczące z gminą jezioro Trupel - i już na terenie gminy wypływa z południowej odnogi jeziora, zmierzając następnie w kierunku południowo-zachodnim, aby z kolei wpłynąć do jeziora Płowęż - położonego na terenie gmin Jabłonowo Pomorskie i Świecie nad Osą. Łączna długość Osy wynosi 103 km - z czego 22 km na terenie gminy Biskupiec¹.

Mniejsze cieki, będące dopływami Osy, to:

- Młynówka (Struga Piotrowicka) - wypływająca również z jeziora Trupel i wpadająca do Osy w okolicy Babalic Małych - jej długość wynosi ok. 8,4 km,
- Babka - o długości 3,5 km, stanowiąca w części biegu zachodnią granicę gminy,
- Gać - wypływająca z jez. Karaś - o długości 7,5 km,
- Struga Laki - wypływająca z jez. Lekarty, na swoim 11,5 km biegu przepływa m. in. przez jeziora: Kakaj, Dębno, Wielki Staw.

Będąca dopływem Drwęcy rzeka Skarlanka przepływa w południowo-wschodniej części gminy i stanowi granicę z gminą Kurzętnik. Wypływa ona z jeziora Skarlińskiego, a następnie wpada do jez. Wielkie Partęczyny. Skarlanka i Drwęca są rzekami chętnie odwiedzanymi przez kajakarzy. Obie rzeki pięknie meandrują w urokliwym krajobrazie. Przez miejscowość Biskupiec przepływa rzeka Osa, która ze względu na swoją dzikość, dziewiczość i brak natłoku turystów stanowi wyjątkowo atrakcyjny szlak kajakowy właśnie dla osób pragnących ciszy i dzikiej przyrody.

Ochrona przyrody

Na terenie gminy znajdują się cztery rezerваты przyrody: „Jezioro Karaś”, „Kociołek”, „Łabędź” i „Uroczysko Piotrowice”². Jezioro Karaś objęte jest ochroną Natura 2000. Ponadto część gminy objęta jest Brodnickim Parkiem Krajobrazowym oraz dwoma obszarami chronionego krajobrazu: OCHK Jeziora Goryńskiego i Skarlińskim OCHK. Ponadto wyróżnia się dwa zespoły przyrodniczo-krajobrazowe:

- Oz Tymawski, (symbol 1ZP),
- Las Słupnicki, (symbol 2ZP).

Ustanowione rozporządzeniem Nr 8/98 Wojewody Toruńskiego z dnia 15 maja 1998r. w sprawie uznania za zespoły przyrodniczo – krajobrazowe obszarów na terenie Nadleśnictwa Jamy (Dz. Urz. Woj. Toruńskiego Nr 16, poz. 36).

Miejscowość Ostrowite leży na skraju Skarlińskiego OCHK, o powierzchni 6 349,0 ha oraz obszaru Natura 2000 Dolina Kakaju.

Dolina Kakaju

Powierzchnia: 1428ha

Kod obszaru : PLH28_09

Forma ochrony w ramach sieci Natura 2000: specjalny obszar ochrony siedlisk (Dyrektywa Siedliskowa)

Status obszaru : obszar proponowany przez Rząd RP

Ostoja obejmuje dolinę Kakaju wraz z trzema enklawami. Leży na terenie gmin Biskupiec i Nowe Miasto Lubawskie, na terenie Nadleśnictwa Jamy. Położona jest w krajobrazie młodoglacjalnym, obejmuje rynnę subglacjalną w kompleksie rozległego, pokrytego lasami sandru brodnickiego. Jedynie w części zachodniej i wschodniej pojedynczo występują pagórki i wzgórza morenowe oraz kemy (Pagórki Lipińskie, Równina Jamielnicka). Główną osią ostoi jest rzeka Kakaj (Laka), dopływ Osy, przepływająca przez liczne jeziora: Lekarty, Moszyska, Przedzieniec, Jeziorki, Modzel, Kakaj, Dębno, Wielki Staw. Większość terenu pokrywają gleby bielicoziemne, wytworzone z piasków luźnych wodnolodowcowych, a wzdłuż rzeki i przy jeziorach wykształciły się gleby bagienne i pobagienne. Dolina Kakaju ma wyjątkowy, naturalny charakter. Łączy pięknie położone śródlądne jeziora, które są płytkie i częściowo zarastające, na dużych powierzchniach pokryte gązłami i grzybieniami. Trudnodostępne jeziora Przedzieniec, Jeziorki, Modzel są otoczone zabagnieniami i mają niemal pierwotny charakter. Wzdłuż rzeki skupiają się często łągi jesionowo-olszowe i olsy.

W granicach ostoi, poza główną doliną, znajdują się zagłębienia powstałe po wytopieniu się brył martwego lodu zlodowacenia bałtyckiego. Obecnie są tam małe jeziora lub kwaśne torfowiska mszarne. W części zachodniej enklawę stanowi jezioro Osetno, z rozległym kompleksem łągów.

Na obszarze ostoi znajdują się dwa ściśle rezerwaty torfowiskowe - Kociołek i Łabędź - utworzone już w 1958 r. dla ochrony śródlądnych torfowisk. Pierwszy położony jest w głęboko wciętych zagłębieniach wytopiskowych. W środkowo-zachodniej części znajduje się jezioro dystroficzne, w otoczeniu torfowiska nawiązującego do młodych torfowisk wysokich (widoczna struktura kępowa). Podobny kierunek sukcesji zbiorowisk przejściowotorfowiskowych do wysokotorfowiskowych zachodzi w rezerwacie Łabędź. Jednak zjawisko jest tu intensywniejsze, należy je wiązać ze spadkiem poziomu wód i osuszeniem (ekspansja zb. *Junco-Sphagnetum*). Obecne torfowisko w rezerwacie Łabędź jeszcze w połowie XIX w. było płytkim zbiornikiem wodnym, dopiero prace melioracyjne pod koniec XIX w. spowodowały jego osuszenie. W obydwu rezerwach widoczna jest sukcesja roślinności torfowiskowej w kierunku leśnej, głównie boru bagicznego. Co jakiś czas wysokie poziomy wód (ostatni w 1981 r.) powodują, że drzewostany są podtapiane i usychają, tym samym torfowiska utrzymują się "otwarte". W obydwu rezerwach występują mszary przygielkowe i kępkowo-dolinkowe, duże powierzchnie zajmują zbiorowiska z turzycą bagiczną i bagnicą torfową.

Ostoja leży w rozległym kompleksie leśnym, dlatego cechuje ją wysoka lesistość. Lasy pokrywają tu ok. 80 % obszaru (z czego iglaste ponad połowę obszaru). Reszta to siedliska rolnicze, wody powierzchniowe i siedliska obszarów podmokłych. W kompleksie leśnym na sandrze dominują bory mieszane i grądy, a w obniżeniach - łągi, olsy oraz bory i brzeziny bagiczne. Wśród zbiorowisk leśnych Natura 2000 występują głównie grądy subkontynentalne, łągi jesionowo-olszowe, brzeziny bagiczne, bory bagiczne oraz lasy sosnowo-brzozowe (olsy brzozowe). Pierwsze z wymienionych mają specyficzny charakter, licznym udziałem buka nawiązują do

građu subatlantyckiego. Zajmuj duże powierzchnie, ale dobrze i typowo wyksztaconych građu jest niewiele. Niżowe gi jesionowo-olszowe ciagn si wzdu Kakaju i miejscami są bardzo dobrze zachowane. Leśne zbiorowiska na torfowiskach to rone postacie lasów bagiennych.

Fauna reprezentowana jest przez typowe dla Pojezierza Brodnickiego kregowce, w tym m.in. osia, bobra i wydr. W obrębie doliny widoczne są zgrzyzy - ślady bytowania bobrów. Wśród ptaków występują tu: tracznurogs, gago, bielik, bocian czarny i biały, słonka, uraw, orlik krzykliwy, dzięcioły czarny, zielony i duży, czapla siwa. Ta ostatnia ma koloni na zachodnim brzegu jeziora Lekarty. Ichtiofaun reprezentuj m.in. sandacz, sielawa, szczupak. Notowano rownie rank i bolenia (dane Polskiego Związku Wedkarskiego). Wśród rzadkich gatunków bezkregowcw stwierdzono: iglic ma, pirootka bagniczka, gatunek ryjkowca *Larinus turnus*, mrwk Formica picea, pijawk lekarską.

Ostoja obejmuje najbardziej wartościowe fragmenty doliny Kakaju wraz z jeziorami i torfowiskami. Cechują ją wysoka biornorodno. Na małym obszarze zanotowano 13 typów (w tym 15 podtypów) siedlisk przyrodniczych Natura 2000. Siedliska te zajmują połowę powierzchni ostoi. Są tu bardzo dobrze zachowane jeziora eutroficzne, dystroficzne oraz twardowodne z podwodnymi akami ramienic. Duże powierzchnie zajmują građu subkontynentalne i gi rozmieszczone wzdu doliny Kakaju. Są tu lasy o cechach naturalnych - bory bagienne, brzeziny bagienne oraz sosnowo-brzozowy las bagienny (o charakterze olsu). Granice zostały zoptymalizowane tak, aby obejmowały najcenniejsze obszary pnocnej czci lasów brodnickich. Oprócz doliny Kakaju w ostoi znalazły się trzy enklawy: dwie na pnocy (obejmujące torfowiska) i jedna na zachodzie (obejmująca jeziora z dużym, zwartym kompleksem egu. Ostoja jest miejscem zachowania stanowisk sierpowca i lipiennika Loesela, tym samym zapewnia cigo w ich rozmieszczeniu wzdu sandru brodnickiego. O wysokich walorach teranu świadczy duża liczba zagrożonych gatunków roślin, takich jak: turzyca strunowa, wtlik błotny, wyblin jednolistny, gwiazdnica grubolistna, mszar nastroszony, błotniszek wełnisty, torfowiec brunatny, bagniak zdrojowy, nasira pospolity. Bardzo duże populacje mają tu bagna torfowa i turzyca bagienna.

2.2 Infrastruktura społeczna

Na terenie miejscowości akorz znajduje się szkoła podstawowa, Wiejski Dom Kultury, siłownia zewnętrzna, altana oraz prnie działające Koło Gospodyń Wiejskich. Dzieci uczęszczają do szkoły podstawowej w akorzu. Opieka zdrowotna świadczona jest przez Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w akorzu.

2.3 Infrastruktura techniczna

Głównym ciągiem komunikacyjnym są drogi powiatowe 1236N i 1299N. Zaopatrzenie mieszkańców w wodę odbywa się z wodociągu gminnego, natomiast odprowadzanie ścieków odbywa się w sieci kanalizacji sanitarnej, a pozostali mieszkańcy korzystają z zbiorników indywidualnych. Odpady komunalne odbierane są przez zakład komunalny. Gospodarstwa domowe wykorzystuj własne źródła ciepła.

2.4 Gospodarka i rolnictwo

Na terenie miejscowości funkcjonuje 134 gospodarstw rolnych, w tym 9 gospodarstw do 1 ha.

W przeważającej czci akorz zagospodarowane jest pod uprawy rolne.

Głównymi uprawami są:

- zboża.

3. Analiza SWOT

Analiza SWOT polega na posegregowaniu posiadanej informacji o danej sprawie na cztery grupy:

Mocne strony – wszystko co stanowi atut, przewag, zalet analizowanego obiektu

Słabe strony- wszystko co stanowi słabość, barierę, wadę

Szanse- wszystko co stwarza szansę dla analizowanego obiektu

Zagrożenia- wszystko co stwarza dla obiektu niebezpieczeństwo zmiany niekorzystnej.

W niektórych wykładniach mówi się: mocne strony i słabe strony, to czynniki wewnętrzne, szanse i zagrożenia — to czynniki zewnętrzne;

W innej interpretacji: mocne strony i słabe strony to cechy stanu obecnego, a szanse i zagrożenia, to spodziewane zjawiska przyszłe. Wreszcie u niektórych autorów: mocne strony i słabe strony to czynniki zależne od nas (te, na które mamy wpływ planistyczny i zarządczy), a szanse i zagrożenia, to czynniki obiektywne, na które nie mamy bezpośredniego wpływu sprawczego.

3.1 Mocne strony

- Malownicze położenie w otulinie trzech Parków Krajobrazowych
- Liczne jeziora w sąsiedztwie
- Zwodociągowanie miejscowości
- Dostęp do usług telekomunikacyjnych

3.2 Słabe strony

- Brak zainteresowania kapitału zewnętrznego i jego napływu
- Odływ młodzieży przedsiębiorczej
- Duże bezrobocie
- Silny spadek urodzeń
- Brak bazy noclegowej i gastronomicznej

3.3 Szanse

- Wykorzystanie odnawialnych źródeł energii
- Wykorzystanie środków krajowych na ochronę środowiska
- Wykorzystanie funduszy unijnych
- Rozwój Internetu
- Rozbudowa infrastruktury społecznej

3.4 Zagrożenia

- Odływ młodych ludzi w poszukiwaniu pracy
- Niska świadomość społeczna
- Brak zainteresowania ludności miejskiej wykupem działek

4. Planowane kierunki rozwoju

4.1 Wizja rozwoju wsi

Kreśląc wizję rozwoju miejscowości szczególną uwagę zwrócić należy na preferencje jej mieszkańców. Dla ludności Łąkorz wieś powinna mieć przede wszystkim charakter rolniczy połączony z rekreacyjno-turystycznym. Misję miejscowości można więc określić następująco:

ZRÓWNOWAŻONY ROZWÓJ WSI OSIĄGNIĘTY DZIĘKI WYKORZYSTANIU POSIADANYCH ZASOBÓW, PROWADZĄCY DO POPRAWY WARUNKÓW ŻYCIA LOKALNEJ SPOŁECZNOŚCI

4.2. Cele strategiczne i działania

Rozwój miejscowości kształtuje się w kierunku rolniczym i rekreacyjno-turystycznym. Jednocześnie pamiętać należy, że przede wszystkim jakość życia mieszkańców wsi powinna być obiektem troski gminy.

Kierunek 1 - Rozwój infrastruktury społecznej

Doposażenie Wiejskiego Domu Kultury i OSP

Termomodernizacja szkoły

Kierunek 2 – Budowa i modernizacja infrastruktury technicznej

Modernizacja dróg powiatowych

Budowa ciągu pieszo-rowerowego

Modernizacja dróg gminnych na terenie miejscowości

Określone cele strategiczne wiążą się z realizacją zadań wspierających rozwój obszarów wiejskich, zapewniają stałą poprawę warunków życia, zamieszkania i bezpieczeństwa mieszkańców.

4.3 Źródła finansowania i planowanych harmonogram przedsięwzięć

Plan Odnowy Miejscowości Łąkorz obejmuje planowane zadania inwestycyjne przewidziane do realizacji w latach 2021 – 2027. Źródłami finansowania Planu Odnowy Miejscowości Łąkorz będą:

- środki w ramach programów operacyjnych;
- środki własne Gminy;
- inne zewnętrzne źródła finansowania.

Wykaz działań planowanych do realizacji na lata 2021-2027.

5. System wdrażania i monitoringu

Wdrażanie Planu Odnowy Miejscowości Łąkorz rozpocznie się poprzez uchwalenie go na Zebraniu Wiejskim a następnie na wprowadzenie go w życie uchwałą Rady Gminy w Biskupcu. Odpowiedzialnym za jego realizację będzie Wójt Gminy Biskupiec. Plan jest źródłem informacji na temat zaplanowanych zadań i inwestycji, a także o postępach prowadzonych prac. Monitorowanie każdego przedsięwzięcia – czyli dbanie o prawidłowy jego przebieg przez cały czas jego trwania polega na systematycznym zbieraniu, zestawianiu i ocenie informacji rzeczowych i finansowych. W monitoringu biorą udział wszystkie podmioty oraz komórki organizacyjne Urzędu Gminy Biskupiec zaangażowane we wdrażanie Planu Odnowy Miejscowości. Monitorowanie odbywać się będzie w formie bezpośredniej, polegającej na dokonywaniu wizji lokalnych i sprawdzaniu rzeczywistego stanu realizacji działań oraz pośredniej – sprawozdawczej, polegającej na analizowaniu materiałów, statystyk.

6. Podsumowanie

Plan Odnowy Miejscowości jest jednym z najważniejszych elementów odnowy wsi, jej rozwoju oraz poprawy warunków pracy i życia mieszkańców. Sporządzenie i uchwalenie takiego dokumentu stanowi niezbędny warunek przy aplikowaniu o środki zewnętrzne z Unii Europejskiej oraz budżetu państwa.", jak również stanowić będzie wytyczne dla władz Gminy Biskupiec przy opracowaniu kierunków rozwoju poszczególnych miejscowości.

Opracowany Plan Odnowy Miejscowości zakłada w przeciągu 7 najbliższych lat realizację kilku zadań. Istotą tych zadań jest pobudzenie aktywności środowisk lokalnych oraz stymulowanie współpracy na rzecz rozwoju i promocji wartości związanych z miejscową specyfiką społeczną i kulturową.

Realizacja Planu Odnowy Miejscowości ma także służyć integracji społeczności lokalnej, większemu zaangażowaniu wolnego czasu dzieci i młodzieży oraz rozwojowi organizacji społecznych.